

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a (kuratóriumi elnök neve, címe) kuratóriumi elnök által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a Dávid, Stanka, Szikla Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Stanka Gergely ügyvéd) által képviselt (alperes neve, címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. június 14-én kelt 26.P.23.196/2009/8. számú ítélete ellen a felperes részéről 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20.000 (húszezer) forint + áfa fellebbezési költséget.

A le nem rótt 48.000 (negyvennyolcezer) forint illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét - amelyben a jóhírnévhez és a jogérvényesítés gyakorlásához fűződő személyiségi joga megsértésének megállapítását, az alperes elégtételadásra és bocsánatkérés kifejezésére, valamint 800.000 forint és járulékai megfizetésére kötelezését, továbbá vele szemben 500.000 forint közérdekű bírság kiszabását kérte - elutasította és kötelezte, hogy fizessen meg az alperesnek 50.000 forint perköltséget.

A le nem rótt 48.000 forint illetékről úgy rendelkezett, hogy azt a Magyar Állam viseli.

Az ítélet indokolásában ismertette a Ptk. 75. §-át és a Ptk. 78. § (1)-(2) bekezdését. Kiemelte, hogy elsősorban abban kellett állást foglalnia, hogy közvetlenül az alapítvány érdekében eljáró személyekkel szembeni magatartás sértheti-e az alapítvány, mint jogi személy személyiségi jogát. Álláspontja szerint egy adott

magatartás kihathat magára a jogi személyre is, ha az a jogi személy érdekeit is érinti.

Azt azonban igazolni kell, hogy az alperes valótlan és sértő tényállítást tett vagy híresztelt, vagy azt kell igazolni, hogy a való tényeket hamis színben tüntette fel.

Az elsőfokú bíróság tényállásként annyit tudott megállapítani, hogy az ügyintézés során a felperes érdekében eljárók részéről „hangoskodás” volt, de azt, hogy az a jegyzőkönyv felvétele érdekében történt-e, senki nem tudta igazolni. A felperes továbbá nem bizonyította, hogy a hivatkozott szerződés megghiúsult, és más időpontokat tartalmaztak az eljárás során keletkezett iratok is (kereset-15.30; szerződés-16 óra). A tanú előadása szerint 14 óra körül a képviselő átvezetését követően a teljes összeget felvették a számláról. Ezek az adatok azt nem valószínűsítik, hogy az alperesi magatartás folytán a felperes elesett volna egy szerződés megkötésétől és nem vonható le olyan következtetés sem, miszerint a bankban való tartózkodáskor már tudták a képviselők, hogy az alapítványt kár érte, hiszen emiatt kívántak jegyzőkönyvet felvetetni.

A felperes közvetlenül nem bizonyította azt sem, hogy jegyzőkönyv felvételét kérték, illetve, hogy ennek megtagadása után a helyiségből eltávolították megbízottait.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a jóhírnévsértést nem találta megállapíthatónak.

Hivatkozott a Ptk. 7. § (1) bekezdésére, mely szerint a törvényben biztosított jogok védelme az állam minden szervének kötelessége. Rögzítette, hogy az alperes nincs abban a helyzetben, hogy gátolja a felperes jogérvényesítési jogát. Egy okirat kiadásának megtagadása nem azonos a jogérvényesítés akadályozásával. Ezen túl az elsőfokú bíróság nem látta bizonyítottnak azt sem, hogy a felperes milyen jellegű dokumentumot kívánt beszerezni az alperestől, ezért a jogérvényesítéshez fűződő jog sérelmének megállapítására sem látott alapot.

Rámutatott arra, hogy a felperes bizonyítási indítványai a bizonyítandó tények igazolására alkalmatlanok voltak, mert ... nem tartózkodott a helyszínen, és a rendőrség telefonon való megkeresésének ténye sem igazolhatja a felperes által előadott tényállás valóságát, ezért az indítványok teljesítését elutasította.

Az elsőfokú bíróság a kereset elutasítása mellett a pervesztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a perköltség megfizetésére is kötelezte.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést.

Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a felperest ... kuratóriumi elnök képviselte, aki nem ügyvéd, és az ítélet a lakcímére került kézbesítésre, nem pedig oda, ahol az ügyvitel zajlik. A határozatot a képviselő édesanyja vette át, ezért a fellebbezési határidő esetleges elmulasztása esetén kérte beadványa igazolási kérelemként való figyelembe vételét is.

Hivatkozása szerint ... tanúként igazolta volna, hogy képviselőit nyilvánosan inzultálták, a bankfiókból az utcára dobták őket. Előadta, hogy a rendőrség sikertelen segélyhívását követően ...-t azonnal értesítették az incidensről. A tanú a kár bekövetkeztét is igazolhatta volna. ... fiókvezető pedig tisztázhatta volna az ellentmondásokat, ennek ellenére tagadta, hogy a felperes érdekében eljárókat kitessékelték a bankfiókból.

Kitért arra is, hogy az elsőfokú bíróság hibásan ragaszkodott a „jegyzőkönyv” kifejezéshez, mert ennek felvételén „bármilyen cselekményt értett”, amivel az alperes hivatalos tudomásul veszi, hogy magatartása „valószínűsíthetően” kárt okozott, „attól való elállásra kérte, illetőleg jelezve, hogy a véleménye szerint a kár bekövetkezett”.

Kifejtette, hogy a kártérítési igény jogkérdés, míg a kár bekövetkezésének valószínűsítése ténykérdés, ami szükséges, de nem elégséges feltétele az igényérvényesítésnek.

Hivatkozott arra, hogy az ítélet szerint képviselői hangosan kommunikáltak, amit „csak az alperes korábbi fiókvezetője állított, mint tanú”. Az tény, hogy az ügyintéző nem látta el megfelelően a munkáját, a bankszámla feletti rendelkezési jog megváltoztatásához szükséges komplett iratanyagot nem tudta megfelelően kezelni, ezért „mint gazdálkodó jogi személy a szolgáltatás minimumát sem volt képes biztosítani”.

Állította, hogy igazolta a tényeket, de azok bizonyításától az elsőfokú bíróság az alperes indítványát elfogadva eltekintett. S mivel a szerződés megkötésének megállapítása jelen pernek nem tárgya, ezért indítványozta azt is, hogy az „ítélathozatal jelen ügyben kerüljék felfüggesztésre” a PKKB előtt zajló perben születendő ítélet meghozataláig, azonban ez az indítvány is elutasításra került.

Előadta, hogy az eseményekkel összefüggő tényeket igazolta, azt, hogy személyiségi jogait, jóhírnevét megsértették és képviselőit a jogérvényesítésében akadályozták. Az ügyféltérből való eltávolításuk, az ügyféltérben levő tanúktól való elkülönítés mozzanata, illetve a lehetséges tanúk megfélemlítése vagy az előttük való lejáratás is személyiségi jogait sértette, valamint a bizonyítás lehetőségét korlátozta.

Előadta, hogy mint károsult kártérítési igénnyel akkor léphet fel, ha a kára és az okozati összefüggés mellett kárenyhítési kötelezettsége teljesítését is bizonyítja, azaz azt, hogy együttműködött a károkozóval. Ez az együttműködés kétoldalú, a károkozó tudomásul vételezéssel tudja bizonyítani azt, hogy a károsult a kárra felhívta a figyelmet.

Az alperes a jogérvényesítési jogát is korlátozta. Az általa szolgáltatott bizonyítékok mind azt igazolják, hogy a jogérvényesítést a bizonyítékok eltüntetésével, valamint a kárbejelentés felvételének elmulasztásával az alperes akadályozta.

Összegezve arra hivatkozott, hogy bizonyítékait feltárta, azonban az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során hozott döntései az alperes erőfeszítéseit erősítették, ezzel azonban nem az általa előadottak valószínűségét csökkentette, hanem a bizonyítást tette lezáratlanná, de nem a bizonyíthatatlanság okából, hanem mulasztás révén.

Az alperes ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Az ítélet és a felperesi fellebbezés ismertetését követően arra mutatott rá, hogy a felperes jóhírnev sérelmének alapja az, hogy a bankfiókban őt állítólagosan atrocitás érte, azonban azt nem jelölte meg, hogy mi volt az az állítás vagy tény, amely valótlan volt, hogy mely munkavállalója, mikor, hol és hogyan közölte azt más munkavállalójával, vezetőjével vagy a keresetlevélben pontosan meg nem

határozott pályázatkezelő szervezetekkel. A felperes e körben megjelölt bizonyítási indítványai - a helyszínen nem tartózkodó tanú meghallgatása, valamint az esemény után a felperes által kezdeményezett híváslisták becsatolása - nem voltak alkalmasak a tényállításainak alátámasztására.

A jogérvényesítés sérelme körében előadta, hogy nem volt köteles az állított atrocitásokat jegyzőkönyvbe foglalni, mert sem a polgári jog, sem a bankszámlaszerződés nem kötelezte a felperes által vélt jogsértés jegyzőkönyvezésére. Közölte, hogy a felperes tőle függetlenül vehetett volna fel jegyzőkönyvet vagy bármely egyéb dokumentumban, illetve teljes bizonyító erejű magánokiratban is rögzíthette volna a történetekkel kapcsolatos álláspontját, azonban ezt elmulasztotta.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás eredményeként a tényállást helyesen állapította meg és az abból levont jogi következtetése, a fellebbezéssel érintett döntése helytálló, azzal a másodfokú bíróság teljes egészében egyetértett, ezért azt a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság elsősorban azt emeli ki, hogy a Ptk. 75. § (1) bekezdése általános védelemben részesíti a személyiségi jogokat, amikor kimondja, hogy a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. Az általános védelem biztosításán túlmenően a törvény a legjelentősebb személyiségi jogokat külön is nevesíti, így a Ptk. 78. § (2) bekezdése szerint a jóhírnév megsértése akkor valósul meg, ha valaki más személyre vonatkozó sértő, valótlan tényt állít vagy híresztel, illetve való tényt hamis színben tüntet fel.

A hírnév a személy társadalomban betöltött szerepének értékelését befolyásoló ismereteket jelenti, így a hírnévrontás a valótlan és a személy hátrányos megítélésére alkalmas közlés esetén valósul meg.

A Ptk. 7. § (1) bekezdése alapján a törvényben biztosított jogok védelme az állam minden szervének kötelessége. Érvényesítésük - ha törvény másképpen nem rendelkezik - bírósági útra tartozik. Ez alól kivételt csak törvény tehet, mint ahogy csak törvény állapíthatja meg, hogy mely ügyek tartoznak bírói útra.

A Pp. 164. § (1) bekezdése szerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valónak fogadja el.

A felperest ennek megfelelően bizonyítási kötelezettség terhelte abban a vonatkozásban, hogy az alperesi jogsértő magatartás megvalósult, hogy a kifogásolt fenyegetésre sor került, illetve, hogy az alperes valótlan és sértő tényállítást tett vagy híresztelt.

Ennek az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján sikerrel a felperes nem tudott eleget tenni. A felajánlott és mellőzött bizonyítás a másodfokú bíróság megítélése szerint sem volt alkalmas a bizonyítandó tények alátámasztására, így elrendelése is szükségtelen lett volna, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság helyesen meg is állapította.

A felperes nem tudta a perben bizonyítani azt, hogy az alperes részéről elhangzott olyan állítás, vagy sor került olyan intézkedésre, amely a jóhírnevét sértette, továbbá, hogy erről más személy, vezető, pályázatkezelő is tudomást szerzett.

Téves a jogérvényesítéssel összefüggő felperesi fellebbezési hivatkozás is, mert azzal, hogy az alperes - egyébként nem is bizonyítottan - nem vett fel a történekről jegyzőkönyvet, nem akadályozta a felperest az igényérvényesítésben, amit igazol kereseti kérelmének előterjesztése is.

Ezen túlmenően az alperest sem jogszabály, sem egyéb kötelezettség nem terhelte a felperes által állított atrocitások jegyzőkönyvbe foglalására.

A Pp. 206. § (1) bekezdése alapján a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.

A Fővárosi Ítéltábla a rendelkezésre álló adatok alapján osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban, hogy a felperesek a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az őket terhelő bizonyítási kötelezettségüknek nem tettek eleget, nem igazolták, hogy személyhez fűződő jogaik az alperes jogellenes magatartása következtében sérültek. A peres eljárás nem merült fel, illetve a felperesek nem szolgáltatottak olyan bizonyítékot, ami hitelt érdemlően igazolta volna a kereseti kérelmükben előadottakat, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan rendelkezett a kereset elutasításáról. Mivel a jogsértés megállapításra nem került, ezért a Ptk. 84. § (1) bekezdésében szabályozott jogkövetkezmények alkalmazására sem kerülhetett sor.

A másodfokú bíróság rámutat arra is, hogy a felperes fellebbezésében további olyan - nem igazolt - körülményre, eseményre (pl. a lehetséges tanúk megfélemlítésére, előttük való lejárataásra, tanúktól való elkülönítésre, panaszkezelési levelezésre) is hivatkozott, amelyre nézve az elsőfokú eljárás során nem, így azt a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 235. §-a alapján érdemben nem vizsgálta.

A perköltség viseléséről a Pp. 239. §-án keresztül is érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott, tekintettel a 32/2003.(VIII. 22.) IM számú rendelet 3. § (1) bekezdésére és a 6/1986.(VI. 26.) IM rendelet 14. §-ára.

Budapest, 2011. május 10.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.

a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s.k.. Vuleta Csaba s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő